

א. (יתחזקאל לז):

- [טו] וַיְהִי דְבַר ה' אֵלַי לֵאמֹר.
 [טז] וְאַתָּה בֶן אָדָם קַח לְךָ עֵץ אֶחָד וּכְתֹב עָלָיו לִיהוּדָה וּלְבְנֵי יִשְׂרָאֵל חֲבָרָיו וּלְקַח עֵץ אֶחָד וּכְתֹב עָלָיו לְיוֹסֵף
 עֵץ אֶפְרַיִם וְכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל חֲבָרָיו.
 [יז] וְקָרַב אֹתָם אֶחָד אֶל אֶחָד לְךָ לַעֲץ אֶחָד וְהָיוּ לְאַחַד בְּיָדְךָ.
 [יח] וּכְאֲשֶׁר יֹאמְרוּ אֵלֶיךָ בְּנֵי עַמֶּךָ לֵאמֹר הַלּוֹא תִגִּיד לָנוּ מָה אֱלֹהֵי לְךָ.
 [יט] דַּבֵּר אֲלֵיהֶם כֹּה אָמַר ה' אֱלֹהִים הִנֵּה אֲנִי לֹקֵחַ אֶת עֵץ יוֹסֵף אֲשֶׁר בְּיַד אֶפְרַיִם וְשִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל חֲבָרָיו וְנִתְמִי
 אוֹתָם עָלָיו אֶת עֵץ יְהוּדָה וְעָשִׂיתֶם לַעֲץ אֶחָד וְהָיוּ אֶחָד בְּיָדִי.
 [כ] וְהָיוּ הָעֵצִים אֲשֶׁר תִּכְתֹּב עֲלֵיהֶם בְּיָדְךָ לְעִינֵיהֶם.
 [כא] וְדַבֵּר אֲלֵיהֶם כֹּה אָמַר ה' אֱלֹהִים הִנֵּה אֲנִי לֹקֵחַ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִבֵּין הַגּוֹיִם אֲשֶׁר הִלְכּוּ שָׁם וְקִבַּצְתִּי אֹתָם
 מִסָּבִיב וְהִבֵּאתִי אוֹתָם אֶל אֶדְמָתָם.
 [כב] וְעָשִׂיתִי אֹתָם לְגוֹי אֶחָד בְּאֶרֶץ בְּהָרֵי יִשְׂרָאֵל וּמְלֶךְ אֶחָד יִהְיֶה לְכֻלָּם לְמֶלֶךְ וְלֹא יִהְיֶה עוֹד לְשְׁנֵי גוֹיִם וְלֹא
 יִתְּצוּ עוֹד לְשִׁמְתִי מִמְּלֻכּוֹת עוֹד.
 [כג] וְלֹא יִטְמְאוּ עוֹד בְּגִלּוּלֵיהֶם וּבַשְׁקוּצִיָּה וּבְכָל פְּשָׁעֵיהֶם וְהוֹשַׁעְתִּי אֹתָם מִכָּל מוֹשְׁבֹתֵיהֶם אֲשֶׁר חָטְאוּ בָהֶם
 וַתִּסְתַּרְתִּי אוֹתָם וְהָיוּ לִי לְעָם וְאֲנִי אֶהְיֶה לָהֶם לֵאלֹהִים.
 [כד] וְעַבְדֵי דָוִד מְלֶךְ עֲלֵיהֶם וְרוּעֵה אֶחָד יִהְיֶה לְכֻלָּם וּבְמִשְׁפַּטִּי יִלְכוּ וְחֻקְתִּי יִשְׁמְרוּ וְעָשׂוּ אוֹתָם.
 [כה] וַיָּשׁבוּ עַל הָאֶרֶץ אֲשֶׁר נִתְּמִי לְעַבְדֵי לְיַעֲקֹב אֲשֶׁר יָשְׁבוּ בָּהּ אֲבוֹתֵיכֶם וַיָּשׁבוּ עָלֶיהָ הִמָּה וּבְנֵיהֶם וּבְנֵי בְנֵיהֶם
 עַד עוֹלָם וְדוֹד עַבְדֵי נְשִׂיאָ לָהֶם לְעוֹלָם.

- [טו] The word of GOD came to me :
- [טז] And you, O mortal, take a stick and write on it, “Of Judah and the Israelites associated with him”; and take another stick and write on it, “Of Joseph—the stick of Ephraim—and all the House of Israel associated with him ”.
- [יז] Bring them close to each other, so that they become one stick, joined together in your hand .
- [יח] And when any of your people ask you, “Won’t you tell us what these actions of yours mean ”?
- [יט] answer them, “Thus said the Sovereign GOD: I am going to take the stick of Joseph—which is in the hand of Ephraim—and of the tribes of Israel associated with him, and I will place the stick of Judah upon it and make them into one stick; they shall be joined in My hand ”.
- [כ] You shall hold up before their eyes the sticks that you have inscribed ,
- [כא] and you shall declare to them: Thus said the Sovereign GOD: I am going to take the Israelite people from among the nations they have gone to, and gather them from every quarter, and bring them to their own land .
- [כב] I will make them a single nation in the land, on the hills of Israel, and one king shall be king of them all. Never again shall they be two nations, and never again shall they be divided into two kingdoms .
- [כג] Nor shall they ever again defile themselves by their fetishes and their abhorrent things, and by their other transgressions. I will save them in all their settlements where they sinned, and I will purify them. Then they shall be My people, and I will be their God .

- [כד] My servant David shall be king over them; there shall be one shepherd for all of them. They shall follow My rules and faithfully obey My laws .
- [כה] Thus they shall remain in the land that I gave to My servant Jacob and in which your ancestors dwelt; they and their children and their children's children shall dwell there forever, with My servant David as their prince for all time.

ב. (פרשת בראשית): וַיְהִי הֶבְל רְעָה צֹאן וְקִינוּ הִנֵּה עֹבֵד אֲדָמָה.
 רש"י: וַיְהִי הֶבְל רְעָה צֹאן - לְפִי שְׁנֵתִקְלָלָהּ הָאֲדָמָה, פָּרַשׁ לֹא מֵעֲבוּדָתָהּ.

ג. (זהר הקדוש): וּמְשִׁיחָא דָא, מְשַׁבְּטָא דְאַפְרִים הוּא, וּמְזַרְעָא דִּירְבֵּעָם בֶּן נָבֻט. (ז"ח בלק קכד)
(מדרש רבה): לִי גִלְעָד וְלִי מְנַשֶּׁה (תהלים ס) - זֶה מְשִׁיחַ שְׁעוּמַד מִבְּנוֹי שֶׁל מְנַשֶּׁה. (במד"ר יד:א)

ד. (פרשת ויחי): לֹא יָסוּר שְׁבֵט מִיְהוּדָה וּמַחֲקָק מִבֵּין רִגְלָיו.
(זהר הקדוש): וְרָזָא דְמַלְהָ - לֹא יָסוּר שְׁבֵט מִיְהוּדָה, דָּא מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד. וּמַחֲקָק מִבֵּין רִגְלָיו, דָּא מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף.
 (בראשית רלד)

ה. (סנהדרין צד): בִּיקָשׁ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לַעֲשׂוֹת חֲזָקָהּ מְשִׁיחַ, וְסִנְחָרִיב גּוֹג וּמִגּוֹג. אֲמַרְהָ מִדַּת הַדִּין לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: רְבוּנוּ שְׁל עוֹלָם, וּמָה דָּוִד מְלֶךְ יִשְׂרָאֵל שְׁאָמַר כְּמָה שִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת לְפָנָיָהּ, לֹא עָשִׂיתָ מְשִׁיחַ, חֲזָקָהּ שְׁעִשִׂיתָ לֹא כָּל הַנְּסִימִים הַלְלוּ, וְלֹא אָמַר שִׁירָה לְפָנָיָהּ, תַּעֲשֶׂהוּ מְשִׁיחַ!
(ליקוטי הש"ס להאריז"ל): בִּיקָשׁ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לַעֲשׂוֹת אוֹתוֹ מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף, וְלֹא מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד. (הו"ד במרגלה"י אות ד)

ו. (זכריה יב): בַּיּוֹם הַהוּא יִגְדַּל הַמְּסַפֵּד בִּירוּשָׁלַיִם כְּמְסַפֵּד הַדָּד רִמּוֹן בְּבִקְעַת מְגִדוֹן.
(סוכה נב): הֵא הַסְּפִידָא מֵאִי עֲבִידְתִּיָּהּ? פְּלִיגִי בַּהּ רַבִּי דּוּסָא וְרַבְּנָן. חַד אָמַר: עַל מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף שְׁנֵהֲרַג, וְחַד אָמַר: עַל יַצָּר הַרְעָ שְׁנֵהֲרַג ... תְּנוּ רַבְּנָן: מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד שְׁעִתִּיד לְהַגְלוֹת בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ, אוֹמַר לֹא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: שְׂאֵל מְמַנֵּי דְבָר, וְאַתָּן לָךְ! שְׁנֵהֲרַג: אֲנִי הַיּוֹם יִלְדְתִּיָּהּ, שְׂאֵל מְמַנֵּי וְאַתְּנָה גוֹיִם נַחֲלֶתְךָ. וְכִינּוֹן שְׂרָאָה מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף שְׁנֵהֲרַג, אוֹמַר לְפָנָיו: רְבוּנוּ שְׁל עוֹלָם, אֵינִי מִבְּקָשׁ מִמָּךְ אֶלָּא חַיִּים!

ז. (ספר היכלות דרבי ישמעאל כהן גדול): וְאַרְבַּעִים שָׁנָה קוֹדֵם שִׁיבָא מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד, שִׁשְׁמוֹ: מְנַחֵם בֶּן עֲמִיאל, יִבֵּא נַחְמִיָּה בֶּן חוּשִׁיאֵל אִישׁ לְאַפְרַיִם בֶּן יוֹסֵף, וַיַּעֲמוּד בִּירוּשָׁלַם, וַיִּתְקַבְּצוּ אֵלָיו כָּל יִשְׂרָאֵל ... וְלֹאֲחַר אַרְבַּעִים שָׁנָה לְנַחְמִיָּה בֶּן חוּשִׁיאֵל, יַעֲלֶה שִׁידוּי מֶלֶךְ פֶּרַס, וַיִּדְקוֹר אֶת נַחְמִיָּה בֶּן חוּשִׁיאֵל בִּירוּשָׁלַם, וַיִּסְפְּדוּהוּ כָּל יִשְׂרָאֵל בְּהַסְּפֵד גָּדוֹל וּבְכִי ... אַחַד וְאַרְבַּעִים יוֹם תִּהְיֶה נִבְלָתוֹ מוֹשְׁלַכַת בְּשַׁעֲרֵי יְרוּשָׁלַם, וְאַדָּם וּבַהֲמָה וְחַיָּה וְעוֹפוֹת לֹא יוּכְלוּ לִיַּגַע בּוֹ. וְלֹאֲחַר אַרְבַּעִים יוֹם, קוֹבְרוּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּקַבְרוֹת בֵּית יְהוּדָה. (פ' לט)

ח. (בן איש חי): וְכִשְׁאוֹמַר בְּבִרְכַת תְּשַׁכּוֹן - וְכִסָּא דָּוִד עֲבָדְךָ מְהֵרָה בְּתוֹכָהּ תִּכְיִן, יִכּוּיִן לְהַתְּפַלֵּל בְּזֶה עַל מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף, שֶׁלֹּא יִהְרַג עַל יְדֵי אַרְמִילוֹס הַרְשָׁע. דַּעַל מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף אֲנַחְנוּ אוֹמְרִים: וְכִסָּא דָּוִד עֲבָדְךָ מְהֵרָה בְּתוֹכָהּ תִּכְיִן, וְכַנּוֹזֵךְ בַּסְּפֵר הַכּוֹנוֹת. (ש"ר בשלח כ)

ט. (רמב"ם): פִּינּוֹן שְׁנֵהֲמַשַּׁח דָּוִד, זָכָה בְּכַתֵּר מַלְכוּת. וְהָרִי הַמְּלֻכּוֹת לוֹ, וְלִבְנָיו הַזְּכָרִים עַד עוֹלָם ... אִף עַל פִּי שְׂלֵא זָכָה אֶלָּא לְכַשְׁרִים, לֹא תִפְרַת הַמְּלוּכָה מְזַרַע דָּוִד לְעוֹלָם. הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הִבְטִיחוֹ בְּכָךְ, שְׁנֵהֲרַג: (תהילים פט) אִם יַעֲזְבוּ בְּנֵי תוֹרָתִי וּבְמִשְׁפָּטִי לֹא יִלְכוּן, וּפְקַדְתִּי בְּשִׁבְטֵם פְּשָׁעֵם וּבִגְעֵימֵם עֲוֹנָם, וְחִסְדִּי לֹא אֶפִּיר מֵעַמּוֹ. (הלכות מלכים א:ז)

א. (יתחזקאל לז):

- [טו] וַיְהִי דְבַר ה' אֵלַי לֵאמֹר.
 [טז] וְאַתָּה בֶן אָדָם קַח לְךָ עֵץ אֶחָד וּכְתֹב עָלָיו לִיהוּדָה וּלְבְנֵי יִשְׂרָאֵל חֲבָרָיו וּלְקַח עֵץ אֶחָד וּכְתֹב עָלָיו לְיוֹסֵף
 עֵץ אֶפְרַיִם וְכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל חֲבָרָיו.
 [יז] וְקָרַב אֹתָם אֶחָד אֶל אֶחָד לְךָ לַעֲץ אֶחָד וְהָיוּ לְאַחַד בְּיָדְךָ.
 [יח] וּכְאֲשֶׁר יֹאמְרוּ אֵלֶיךָ בְּנֵי עַמֶּךָ לֵאמֹר הַלּוֹא תִגִּיד לָנוּ מָה אֱלֹהֵי לְךָ.
 [יט] דַּבֵּר אֲלֵיהֶם כֹּה אָמַר ה' אֱלֹהִים הִנֵּה אֲנִי לֹקֵחַ אֶת עֵץ יוֹסֵף אֲשֶׁר בְּיַד אֶפְרַיִם וְשִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל חֲבָרָיו וְנִתְמִי
 אוֹתָם עָלָיו אֶת עֵץ יְהוּדָה וְעָשִׂיתֶם לַעֲץ אֶחָד וְהָיוּ אֶחָד בְּיָדִי.
 [כ] וְהָיוּ הָעֵצִים אֲשֶׁר תִּכְתֹּב עֲלֵיהֶם בְּיָדְךָ לְעִינֵיהֶם.
 [כא] וְדַבֵּר אֲלֵיהֶם כֹּה אָמַר ה' אֱלֹהִים הִנֵּה אֲנִי לֹקֵחַ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִבֵּין הַגּוֹיִם אֲשֶׁר הִלְכּוּ שָׁם וְקִבַּצְתִּי אֹתָם
 מִסָּבִיב וְהִבֵּאתִי אוֹתָם אֶל אֶדְמָתָם.
 [כב] וְעָשִׂיתִי אֹתָם לְגוֹי אֶחָד בְּאֶרֶץ בְּהָרֵי יִשְׂרָאֵל וּמְלֶךְ אֶחָד יִהְיֶה לְכֻלָּם לְמֶלֶךְ וְלֹא יִהְיֶה עוֹד לְשְׁנֵי גוֹיִם וְלֹא
 יִתְּצוּ עוֹד לְשֵׁנִי מִמְּלֻכּוֹת עוֹד.
 [כג] וְלֹא יִטְמְאוּ עוֹד בְּגִלּוּלֵיהֶם וּבִשְׁקוּצֵיהֶם וּבְכָל פְּשָׁעֵיהֶם וְהוֹשַׁעְתִּי אֹתָם מִכָּל מוֹשְׁבֹתֵיהֶם אֲשֶׁר חָטְאוּ בָהֶם
 וַתִּסְתַּרְתִּי אוֹתָם וְהָיוּ לִי לְעָם וְאֲנִי אֶהְיֶה לָהֶם לֵאלֹהִים.
 [כד] וְעַבְדֵי דָוִד מְלֶךְ עֲלֵיהֶם וְרוּעֵה אֶחָד יִהְיֶה לְכֻלָּם וּבְמִשְׁפַּטִּי יִלְכוּ וְחֻקְתִּי יִשְׁמְרוּ וְעָשׂוּ אוֹתָם.
 [כה] וַיָּשׁבוּ עַל הָאֶרֶץ אֲשֶׁר נִתְּמִי לְעַבְדֵי לְיַעֲקֹב אֲשֶׁר יָשְׁבוּ בָּהּ אֲבוֹתֵיכֶם וַיָּשׁבוּ עָלֶיהָ הִמָּה וּבְנֵיהֶם וּבְנֵי בְנֵיהֶם
 עַד עוֹלָם וְדוֹד עַבְדֵי נְשִׂיא לָהֶם לְעוֹלָם.

[טו] The word of GOD came to me :

[טז] And you, O mortal, take a stick and write on it, “Of Judah and the Israelites associated with him”; and take another stick and write on it, “Of Joseph—the stick of Ephraim—and all the House of Israel associated with him ”.

[יז] Bring them close to each other, so that they become one stick, joined together in your hand .

[יח] And when any of your people ask you, “Won’t you tell us what these actions of yours mean ”?

[יט] answer them, “Thus said the Sovereign GOD: I am going to take the stick of Joseph—which is in the hand of Ephraim—and of the tribes of Israel associated with him, and I will place the stick of Judah upon it and make them into one stick; they shall be joined in My hand ”.

[כ] You shall hold up before their eyes the sticks that you have inscribed ,

[כא] and you shall declare to them: Thus said the Sovereign GOD: I am going to take the Israelite people from among the nations they have gone to, and gather them from every quarter, and bring them to their own land .

[כב] I will make them a single nation in the land, on the hills of Israel, and one king shall be king of them all. Never again shall they be two nations, and never again shall they be divided into two kingdoms .

[כג] Nor shall they ever again defile themselves by their fetishes and their abhorrent things, and by their other transgressions. I will save them in all their settlements where they sinned, and I will purify them. Then they shall be My people, and I will be their God .

- [כד] My servant David shall be king over them; there shall be one shepherd for all of them. They shall follow My rules and faithfully obey My laws .
- [כה] Thus they shall remain in the land that I gave to My servant Jacob and in which your ancestors dwelt; they and their children and their children's children shall dwell there forever, with My servant David as their prince for all time.

ב. (פרשת בראשית): וַיְהִי הַבֶּל רָעָה צֹאן וְקִינוּ הָיָה עֹבֵד אֲדָמָה.
 רש"י: וַיְהִי הַבֶּל רָעָה צֹאן - לְפִי שְׁנֵתִיקְלָלָהּ הָאֲדָמָה, פָּרַשׁ לֹא מֵעֲבוֹדָתָהּ.

ג. (זהר הקדוש): וּמְשִׁיחָא דָא, מְשַׁבְּטָא דְאֶפְרַיִם הוּא, וּמְזַרְעָא דִּירְבֵּעָם בֶּן נָבֹט. (ז"ח בלק קכד)
(מדרש רבה): לִי גִלְעָד וְלִי מְנַשֶּׁה (תהלים ס) - זֶה מְשִׁיחַ שְׁעוֹמֵד מִבְּנוֹי שֶׁל מְנַשֶּׁה. (במד"ר יד:א)

ד. (פרשת ויחי): לֹא יָסוּר שְׁבֵט מִיְהוּדָה וּמַחֲקָק מִבֵּין רַגְלָיו.
(זהר הקדוש): וְרָזָא דְמַלְהָ - לֹא יָסוּר שְׁבֵט מִיְהוּדָה, דָא מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד. וּמַחֲקָק מִבֵּין רַגְלָיו, דָא מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף.
 (בראשית רלד)

ה. (סנהדרין צד): בִּיקֵשׁ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לַעֲשׂוֹת חֲזִיקָהוּ מְשִׁיחַ, וְסִנְחָרִיב גּוֹג וּמִגּוֹג. אֲמַרְהָ מִדַּת הַדִּין לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, וּמָה דָּוִד מְלֶךְ יִשְׂרָאֵל שָׁאֵמַר כְּמָה שִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת לְפָנָיו, לֹא עָשִׂיתוּ מְשִׁיחַ, חֲזִיקָה שְׁעָשִׂיתָ לּוֹ כָּל הַנְּסִימִים הַלְלוּ, וְלֹא אָמַר שִׁירָה לְפָנָיו, תַּעֲשֶׂהוּ מְשִׁיחַ!
(ליקוטי הש"ס להאריז"ל): בִּיקֵשׁ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לַעֲשׂוֹת אוֹתוֹ מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף, וְלֹא מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד. (הו"ד במרגלה"י אות ד)

ו. (זכריה יב): בַּיּוֹם הַהוּא יִגְדַּל הַמְּסַפֵּד בִּירוּשָׁלַיִם כְּמְסַפֵּד הַדָּד רִמּוֹן בְּבִקְעַת מְגִדוֹן.
(סוכה נב): הֵא הַסְּפִידָא מֵאֵי עֲבִידְתִּיָּהּ? פְּלִיגֵי בַּהּ רַבִּי דּוּסָא וְרַבְּנָן. חַד אָמַר: עַל מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף שְׁנֵהֲרַג, וְחַד אָמַר: עַל יַצָּר הַרְעָה שְׁנֵהֲרַג ... תְּנוּ רַבְּנָן: מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד שְׁעָתִיד לְהַגְלוֹת בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ, אוֹמַר לֹא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: שָׂאֵל מִמְּנֵי דְבָר, וְאַתָּן לָךְ! שְׁנֵאֲמַר: אֲנִי הַיּוֹם יִלְדְתִּיהּ, שָׂאֵל מִמְּנֵי וְאַתְּנָה גוֹיִם נַחֲלֶתְךָ. וְכִינּוֹן שְׁרָאָה מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף שְׁנֵהֲרַג, אוֹמַר לְפָנָיו: רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֵינִי מִבְּקֵשׁ מִמֶּךָ אֶלָּא חַיִּים!

ז. (ספר היכלות דרבי ישמעאל כהן גדול): וארבעים שנה קודם שיבא משיח בן דוד, ששמו: מנחם בן עמיאל, יבא נחמיה בן חושיאל איש לאפרים בן יוסף, ויעמוד בירושלם, ויתקבצו אליו כל ישראל ... ולאחר ארבעים שנה לנחמיה בן חושיאל, יעלה שידויי מלך פרס, וידקור את נחמיה בן חושיאל בירושלם, ויספדוהו כל ישראל בהספד גדול ובכי ... אחד וארבעים יום תהיה נבלתו מושלכת בשערי ירושלם, ואדם ובהמה וחייה ועופות לא יוכלו ליעג בו. ולאחר ארבעים יום, קוברו הקדוש ברוך הוא בקברות בית יהודה. (פ' לט)

ח. (בן איש חי): וכשאומר בברכת משכון - וְכִסָּא דָּוִד עֲבָדְךָ מְהֵרָה בְּתוֹכָהּ תִּכְיֶין, יכוין להתפלל בזה על משיח בן יוסף, שלא יהרג על ידי ארמילוס הרשע. דעל משיח בן יוסף אנחנו אומרים: וְכִסָּא דָּוִד עֲבָדְךָ מְהֵרָה בְּתוֹכָהּ תִּכְיֶין, וכנזכר בספר הכונות. (ש"ר בשלח כ)

ט. (רמב"ם): פִּינּוֹן שְׁנֵמְשַׁח דָּוִד, זָכָה בְּכַתֵּר מַלְכוּת. וְהָרִי הַמְּלֻכּוֹת לּוֹ, וְלִבְנָיו הַזְּכָרִים עַד עוֹלָם ... אִף עַל פִּי שְׁלֹא זָכָה אֶלָּא לְכַשְׁרִים, לֹא תִפְרַת הַמְּלוּכָה מְזַרְעָה דָּוִד לְעוֹלָם. הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הִבְטִיחוֹ בְּכֶךָ, שְׁנֵאֲמַר: (תהילים פט) אִם יַעֲזָבוּ בְּנֵי תוֹרָתִי וּבְמִשְׁפָּטִי לֹא יִלְכוּן, וּפְקַדְתִּי בְּשִׁבְטֵם פְּשָׁעֵם וּבִגְעֵימֵם עֲוֹנָם, וְחִסְדִּי לֹא אֶפִּיר מֵעַמּוֹ. (הלכות מלכים א:ז)

בס"ד

- א. (מדרש): הַיָּם רָאָה וַיִּנָּס - מה ראה? ראה ארונו של יוסף יורד לים. אמר הקדוש ברוך הוא: ינוס הים מפני הנס מן העבירה, שנאמר: וַיִּנָּס וַיֵּצֵא הַחוּצָה, אף הים יהיה נס מפניו. (שוכר טוב)
- ב. (תלמוד ירושלמי): שבעה בנים היו לה לקמחית, וכולן שימשו בכהונה גדולה. שלחו חכמים ואמרו לה: מה מעשין טובים יש בידך? אמרה להן: יבא עלי אם ראו קורות ביתי שערות ראשי ואימרת חלוקי מימי. אמרון: כל קימחיא קמח, וקמחא דקמחית סולת. (יומא ה)
- ג. (מגילה י:): אמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן - כל כלה שהיא צנועה בבית חמיה זוכה ויוצאין ממנה מלכים ונביאים. מנלן? מתמר, דכתיב: וַיִּרְאֶה? הוֹדָה וַיַּחְשְׁבֶהָ לְזוֹנָה כִּי כִסְתָהּ פָּנֶיהָ. משום דכסתה פניה ויחשבה לזונה? אלא משום דכסתה פניה בבית חמיה, ולא הוה ידע לה.
- ד. (סוטה יג.): תנו רבנן - בא וראה כמה חביבות מצות על משה רבינו. שכל ישראל כולן נתעסקו בביזה, והוא נתעסק במצות, שנאמר: חֲכַם לֵב יִקַּח מִצְוֹת.
- ה. (פרשת בלק): וַיֵּשָׂא בַלְעָם אֶת עֵינָיו וַיִּרְא אֶת יִשְׂרָאֵל שֹׁכְנֵי לְשֹׁבְטֵי וַתְּהִי עָלָיו רוּחַ אֱלֹהִים.
רש"י: שֹׁכְנֵי לְשֹׁבְטֵי - ראה שאין פתחיהם מכוונין זה כנגד זה שלא יציץ לתוך אהל חבירו. וַתְּהִי עָלָיו רוּחַ אֱלֹהִים - עלה בלבו שלא יקללם.
- ו. (פרשת בלק): וַעֲתָה הִנְנִי הוֹלֵךְ לְעַמִּי לְכָה אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה הָעָם הַזֶּה לְעַמּוֹ בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים.
רש"י: לְכָה אֲשֶׁר - ומה היא העצה? אלהיהם של אלו שונה זמה הוא.

בס"ד

א. (פרשת שמות):

וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַבָּאִים מִצְרַיִם אֶת יַעֲקֹב אִישׁ וּבֵיתוֹ בָּאוּ:

These are the names of the sons of Israel who came to Egypt with Jacob, each coming with his household:

ב. (פרשת שמות):

וּכְאֲשֶׁר יַעֲנֶוּ אֹתוֹ כֵּן יִרְבֶּה וְכֵן יִפְרֹץ וַיִּקְצֹוּ מִפְּנֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל:

But the more they were oppressed, the more they increased and spread out, so that the [Egyptians] came to dread the Israelites.

ג. (פרשת ואתחנן):

וְאַתְּכֶם לָקַח ה' וַיּוֹצֵא אֶתְכֶם מִפּוֹר הַבְּרֹזֶל מִצְרַיִם לְהֵיטִיב לָּו לְעַם נַחֲלָה כִּי־וְהָיָה:

but you GOD took and brought out of Egypt, that iron blast furnace, to be GOD's very own people, as is now the case.

ד. (מדרש):

והמים להם חומה [י"ד, כ"ב] שירד סמאל ואמר לפניו רבש"ע לא עבדו ישראל עבודה זרה במצרים ואתה עושה להם נסים, והיה משמיע קולו לשר של ים ונתמלא עליהם חמה ובקש לטבען, מיד השיב לו הקדוש ברוך הוא שוטה שבעולם וכי לדעתם עבודה והלא לא עבדוה אלא מתוך שעבוד ומתוך טרוף דעת ואתה דן שוגג כמזיד ואונס כרצון, כיון ששמע שר של ים אותה חמה שנתמלא על ישראל החזירה על מצרים שנאמר וישבו המים [י"ד, כ"ו] ששבו מישראל על מצרים.